

3. szám.
 Julius 16-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 firt., 6 hóra jan.—jun. 3 firt., és 3 hóra
 jan.—mart. 1 firt 50 kr. — Előfizethetni milder. postahivatalnál és könyvtárosnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XVI kötet.

A Z Ú J K E N Y É R

1864-ben.

Itt vagy tehát! megjöttél végre!
 Kiért küzdelmes munkát végze
 A mindig áldozó erény.
 Az év, mely halva született, —
 Midőn te megjelenesz, letelt
 Óh vártt, óh áldott új kenyér!

Boldog hazánk, hol egykor ingyen
 Termett a jóból édes minden
 Még annak is, a ki henyélt
 Ki azt is, a ki téged követ,
 Kenyérrel dobtad vissza, jövel.
 Áldd s becsüld meg az új kenyért.

Nézd, a kalászban minden búza-
 Szemet Istenkép koszorúzza *)
 Aranyt hullámszik a fenyér.
 A Jézus mondá a kenyerre:

„Én testem ez.“ E mondat érve:
 Valóban az vagy új kenyér.

Zeng már a tarlón vidor ének
 Ember öröme tetszik égnek;
 Boldog szív kedve mennybe ér.
 Rosz évnek álma elfelejtve
 Jobb évnek tánca újra lejtve
 Láttodra áldott új kenyér.

Kitárta a föld keble kincsét,
 Nincs többé koldus, nincsen inség! . . .
 . . . Csak egy van, a ki mit se nyér.
 Midőn mindenki újra éled,
 Csak a **költő** nem kap belőled,
 Óh vártt, óh áldott új kenyér. *)

Kakas Márton.

*) A köznép ájtatos hitében minden buzaszem fején az Isten-
 anya és a megváltó képét látja.

J. M.

*) E végső magyarázata pedig az, hogy soha még a magyar
 közönség úgy el nem hagyta a magyar irodalmat, mint ez év má-
 sodik felében.

J. M.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Timeo Danaos et Donato conferentes. Látja ebtől az in motombul, hogy bene van az egisz napi törtinet historiaja. Így kel csinálni motokat. Kirdezi barátom uram, hogy kel irtelmezni motot? Sokfilekipen is következendőkipen: Timeo: a Times, Danaos: a danyusokat, et Donato: fil harczi labara alitota, conferentes: a konferenciával=A Times a danyusokat fil harczi labara alitota a konferenciával. Tesik jobban irtelmezni, ha tuggy. Hej szeginy danyus leginy! Od van ni! Kezdi megintleneg öszeregany burkusal, osztrakal, is augustenburgi herczeg szipen ot ül kastilyban, kinizi ablakon is szija kanaszter vagy masfile jofile krumplilevel is fogja onantag intiznyi czigarohamut danyusra. Akor in izs tunik lenyi herczeg! Akor herczegsig nem nagy mestersig! A kialsenbolitot danyusok enil fogva mihez fognak fognyi, in nem tudok elkipzelnii. — Nagyon sokat hite anak az öreg Palmersdonatonak, ki forogja fil

labon Franciaország feli, forogja Nimetország feli, forogja Danyia feli, is leginkabat forogja maga feli Anglia feli, is mig sem tuggy leesnyi labarul. — Neki izs csak az mestersige, a mi anak a patvar Donatonak, kit megniztem in izs. Nehezen eset ra szivemre, hogy el kelete menyi nimet theatrumba, — magyar füvarosban megbamulnyi fil labu patriotajat a hazai piros pecsit-viaksznak, de mig izs megtetem; ki tuggy mi hasznos következminyek folydogalnak ebtől az experimentomból. Lehet talantan csinálni öszehasonlitgatasokat politikaval, gondoltam in benem, de anyi sokfile derik dolog jutota eszembe, hogy nem merek elmondanyi egyet se. Micsoda izs a Hodzsa meg Paulini totagasa az ilyen donatotagashoz kipest? Semi, semini izs keveseb, bundesztg, burkus sajtoszabatsg, idei praenumeraczio.

No majd jövő hiten többet mondom, — ha mondok.

Tallérossy von Zebulon.

John Bull megijesztgeti tréfából a kis öcscseit.

No gyerekek; én most csinállok nektek egy kis mulatságot. Felöltözöm Mikulásnak. Hanem aztán meg ne ijedjen valamelyik! veszek rám kéménysöprő ruhát. csinállok magamnak bajszot, szakállat nyúlzsórból; a fejemre boritok egy nagy réztölsért, az olyan lesz, mint a sisak. A mellemre, meg a hátamra kötök egy-egy bádogg mozdótálat, az olyan lesz, mint a páncél, a lábamra madzagolok egy cifra derelyemetélt, az olyan lesz, mint a sarkantyú; egy kalapskatulyát akasztok a nyakamba, az lesz a dob; azon fogok dobolni. De meg ne ijedjete az tán nagyon! Lesz nálam egy üres hólyag, abba teszek hét szem kukoriczát; az rettenetesen fog zörögni. De meg ne ijedjete tőlem! Egy hasított lécz lesz a kezemben, az ugy fog csatogni, mintha kardokat vernének össze; s utoljára az üres hólyagra rá ugrom, az akkorát fog szólni, mint az ágyu; — de meg ne ijedjete igen nagyon.

Hát jövők már!

„Mum, mum! — Én vagyok a Mikulás! Vauvau! Akombákom. Rágom, vágom — a kaputrákom! Don don! Mondom, rontom, bontom, London. — Bú! Bú! Bomba, goromba, a markomba! Piff! puff! Armstrong! Wellington, Waterloo! Hallóh! papucs, paragrafus, el ne fuss! Ezer francia, konferencia; operencia! Lirum, lárum, ultimatum, postulatam, mandatum, memorandum, adreferendum, Dummm! Rrrrumm! Status quo! Aequilibrium! Hú, hó! Hurrah! Vasláncz, biláncz, triplalláncz! Bumm! bumm! bumm!”

De már leteszem a maskarát, mert még valamelyiket kitalálja törni a fráz! — No ugye rettenetes voltam? De ti is derék fiúk vagytok, hogy meg nem ijedtetek; pedig ugye milyen nagy vörös nyelvem volt.

No látjátok, én a John Bull bácsi vagyok; nem pedig a Mikulás.

Kordalok.

Motto: *Virginibus puerisque cano.*

I.

Dali nemes ifuság,
Üdvözöllek tégedet!
Kit nem rég a honfűti
Hév oly igen égetett,
Üdvözöllek tégedet!

Ki imázni, kiabálni
(Honért) egyként tudsz vala, —
S az alispánt választották
Hős szavadnak általa!
(Virtusod mily nagy vala!)

Üdvözöllek magyar szívet,
Magyar köntöst hordozót! . . .
Hopp . . . vigyázz . . . az utcaszópró
Végig önti bugyogód —
Sárga angin-bugyogód!

II.

Hála nektek istenségek
Mennyben, földön, föld alatt,
Ez a ringy-rongy ingváll, pruszlik
Valahára elszakadt, —
Csakhogy immár elszakadt.

Hál' az égnek valahára
Kialudt a szalmaláng,
Már többé nem ruha kép'zi
A honfűt, honleányt,
Uj csillag derüle ránk.

S mily jó szép ez a fran . . . azaz
Európai viselet!
(Aladár is felvéve már,
S én az utolsó legyek?
Esküszöm, az nem leszek!)

S honleányi nevem, ha tán
Csorba érne tégedet:
Valamelyik divatlapra
Majd csak előfizetek . . .
(Még közli is versemet!)

Cécinit *Dolomandus Pitykessy.*

Babylas panaszlevele

a budai népszínház főparancsnokához.

Felesleges uram!

Százegyszer játszottam végig az Ordög piluláit;
— a második felvonásban asztalt terítének, mellé ülök,
mikor enni akarok, eltűnik előlem pecsenye és pohár.
A harmadik szakaszban megint terítének, megint nem
kapok semmit; a negyedik szakaszban megint terite-
nek, de nem érem fel az asztalt, utoljára kolibri pecse-
nyét hoznak, de mielőtt hozzá nyulhatnék, azt is felrug-
ják előlem.

Ez így ment száz egy este egymás után.

És nappal szinte így ment!

Nekem csak terítették, tapsoltak, én csak énekel-
tem és koplaltam.

De hát megteszi ezt a hazafiság a nemzetiségért.
A „Dunanan apó“ saisonban sokkal jobban él-
tünk, — ott legalább kapott egy igazi fánkot minden
ember.

Nem is zúgolódtam mind ez ideig.

Hanem most már kitör belőlem az európai háború!
Őn huszonnyolcz pesti kritikusknak Bécsben vac-
sorát ad! Őn azt, a mit én keservesen összepilulázok,
a kritikuskokba fekteti! De ez már nem megy!

Hogy ők engemet dicsérjenek s aztán vacsoráljanak
helyettem? inkább majd vacsorálok én magam helyett,
s dicsérem magam magamat.

Arra számos példák vannak, hogy a kritikuskok
megeszik a színészeket: válják egészségükre; — ezt
nem bánom; de hogy a kritikuskok megegyék a színé-
szek vacsoráját: már az ellen protestálok.

Felesleges főigazgató uram!

Én nem praetendáltam soha, hogy a bécsi és bu-
dai színházak legmagasabb személyedben personal
unióba jöjjenek; én loyálisabb vagyok, én realuniót ki-
vánok: valami harapni való reuniót, a hol végül vacso-
rálnak.

Babylas.

Hogy fejezi ki a süketnéma jelekkel Deák Ferenczet?

Egy dunántuli fürdő látogatói előtt általánosan ismeretes egy születésétől fogva süketnéma földbirtokos, ki különben sokoldalú műveltséggel s igen kedves kedélyvel bir, s csak úgy elpolitizál a közügyekről jelekkel, mint a lehangosabb szónok; — feljegyzésre érdemes, a hogy e néma honfi szokta Deák Ferenczet kifejezni, mikor fölöle értekeznek: — először a *bajuszán* egyet sodorint, ez annyit tesz, hogy „magyar,“ aztán összefogott öklének hüvelykujját kimereszti, ez azt teszi, hogy „első;“ — és így „*első magyar.*“ ebből aztán értheti minden ember, hogy „*Deák Ferencz.*“

A n a l o g i a.

— Szegény kutya! hogy tud attól a szájkosártól inni?

— Hát én? Én lapszerkesztő vagyok; milyen régen viselem már a szájkosarat, s még is tudok inni!

Remek fordítások.

Gastvorstellung des Herrn Donato mit einem Beine.
Donato ur vendégek elé tetele *egy darab csonttal.*

M i a h á z a s s á g.

A házasság olyan szindarab, a melyből előbb tartják meg az előadást, mint a *főpróbát.*

Az ujabbkori sleppek.

— Jaj, kérek alásan egy ingécskére valót ebből a ruhából, a mi itt a nagyságos asszony háta mögött elmarad.

Egy gyászoló kisasszonyhoz.

Oh! nem hiába volt ő büszke rád:
Most is a szépség legszebb koronád;
Szemedben most is nefelejcs eped,
Pergetve gyémánt harmat cseppeket, —
S bár gyászra vált menyasszony-fátyolod
És arczodon a szín már nem ragyog:
Szép vagy, dicső vagy, égi, hódító,
Szemet, szívet, érzéket bódító!
Láttuk nemes hölgy, láttuk gyászodat,
— A ki tagadja, az velem fogad,
Mert kész vagyok rátenni egy forintot,
Hogy olyan sirás nem volt még, a mint ott
Kezed tördelve, mátkád holttestére
Ájulva rogytál — (illetet nem sértve) —
De hagyd a sirást, már ne rontsd magad:
A szem a könyvtől végre földagad,
S arczod fehér felszínén árkot ás,
A folytonos, gyakor könnyhullatás.

Rabod már úgy is a kire vadásztál,
Most te vagy a cser, s ő gyöngé nádszál,
Mehódítá bágyadt tekinteted,
Szépen befűzött karesű termeted,
Örökké tartó méla sóhajod,
Felfürtözött pomádés szög hajad,
Hogy — véletlenül — a titkos magányt
Csak ott kerested ő a merre járt,
S csak ott talaltad meg a mit kerestél:
Kebled a vigaszt, s nem a sir-keresztnél . . .
Használd győzelmedet, használd oh! kérélek,
A míg könnyörögve hajt előtted térdet
— Kigyózva, mint egy porba-mászó féreg --
Emeld, emeld föl forró szivedig,
Szánd meg száználmas vergődéseit:
Nehogy ez is meghaljon itt nyakamra.
Es akkor ismét könyekre fakadva
Elől kezd újra vendég szereped —
Mert félek akkor — szemed — rám veted . . .

Örökös szerep csere.

Özvegy férfiak.

J. Esztertől.

(Vége.)

Nyár végén sokat beszéltek a koleráról, hogy hulanak az emberek, kivél ma beszélünk, holnap már a temetőbe kísértük, utóbb nem is kísérték senkít, eltűntek ismerőseink gyászkeséret nélkül, siratatlanul.

Örbel uramat ismét özvegygyé tette a kolera.

A legépebb egészségű és érzésű embert is megzavarta a sok rögtön halál hallása és látása; kerülte egyik ember a másikat, féltek egymástól, nem látogatták legjobb barátaikat, legkedvesebb rokonaikat, elzárkóztak mindenki.

Hanem nagytiszteletű Paal ur híveit, ha meghaltak, kikísérte a temetőbe, a hátra maradtakat, a még életben levőket vigasztalta, bátorította, igazi keresztyén paphoz méltóan.

Örbel mesterhez is be ment temetés után.

Mint van keresztyén atyámfia? mi a nyavalyája, vagy csak félelemből fekszik? kérdezte részvevőn.

Oh kedves nagytiszteletű uram, igazán nyavalyás ember vagyok, soha se tudom én, mi bajom lehet, mióta az a szerencsétlen lábtörés ért, nem volt nekem azóta egy jó napom se, felelt siránkozó hangon a kérdezett, két feleséget eltemetni alig egy esztendő alatt — hanem azt elfeledte, milyen vig lakodalmat csapott — nem viszem már soká, de nem is bánom. Megint magam maradtam, mire is éljek én már!

Édes Örbel uram, most nem az a nagyobb baj, hogy meghalt az asszony — iparkodott vigasztalni a jó lelkész — hagyjuk a holtakat, rólok vagy jót vagy semmit, boldogult Sára asszonyról ugyan sok dicséretet mondhatnánk, de erről a szegény most elköltözöttről jobb hallgatnunk; hanem közlőtte-e testi baját valami orvossal, a mi miatt nem bír felkelni?

Jaj kedves nagytiszteletű uram, nincs nekem doktornak való hajom, csak úgy fekszem itt elhagyatottan.

Maga ne hagyja el magát Örbel mester, dorgálódzott a nagytiszteletű ur, ember segits magadon, én is segítlek, a ki pedig az istentől eltávozik, az isten is eltávozik attól; Örbel uram pedig se maga iránt, se isten iránt való kötelességét nem teljesíti, itt fekszik az ágyban a nélkül, hogy igazi baja volna, keljen fel, tegyen valami dolgot, azután lásson el az isten házába is, mint az előtt szokta, majd valami jó öreg gondviselőnét is szerezhet a házhoz, én csaknem negyven év óta vesződöm velők, de azt tapasztaltam, hogy nem lehet a háztartás fehér cseléd nélkül. Roszszal rosz, rosz nélkül még roszabb. Csak ne csüggedjünk el egészen, megnehezedett rajtunk az ur keze, de még minden javunkra válik, jöjjön minél előbb a templomba, nagyon megritkultak soraink.

A buzgó pap hívei mindegyike iránt atyai részvételt viseltetett, azok voltak az ő családja, neki soha sem volt neje. Komoly aggodalommal ment haza, miután Örbel uramat ismételve tevékenységre biztatta, utközben még néhány bánatos házhoz betért vigasztalólag. — Jól esett magának is, a mint Keszeg Örzse gazdaasszo-

nya nyugodt arcczal jött elébe a szavakkal: hála isten! nagytiszteletű uram, nincs halottunk holnapra.

Péter mester elgondolta, biz az csakugyan szörnyűség, hogy ő oly régóta nem volt templomban, másnap mindjárt, hétköznap volt bár, de azért még is elment; oly jól esett neki ott lenni, szinte megerősödött. De hát ha a nagy tisztelőtű ur nem találta volna otlétét észre venni? jónak gondolta befordulni hozzá egy jónapkivánásra.

De rég láttam édes Örzse hugom! boldogult Sára feleségem halála óta ajtót se nyitott rám, pedig szegről végről atyafiak volnánk — bátorokdhatom a nagytiszteletű urhoz egy pár szóra bemenni? — szólt illendőséggel Örbel uram, a mint a nagytiszteletű ur gazdasszonyát a pitvarban lekvárfőzéshez szilvát hasogatva találta.

Be lehet ahhoz menni későn korán mindenkinek, csak tessék Péter bátyám, az atyafiságot azzal az én jó Sára nénémrel fönn is tartottam én mindig, válaszolt nyájasan Örzse, de ugyan mit kerestem volna én ott az őta? csufot üzött az a kigyelmed második felesége, a kit ugy sietelt elvenni, még a helye se hült meg szegény Sára nénémnek; nem szemrehányásképp mondom, hanem kicsufolta azt a mi tisztességes magyaros wiseletünk derekát, nekem meg az ő cifra viganója meg smizljie nem kellett volna.

Igy már jól van Örbel uram, imádságon kezdte, már most csak lásson dolog után, örvendezett a nagytiszteletű ur Péter mesternek, a mint a beszélgetésre kitekintett ajtaján, tegyünk mig élünk a mit tehetünk, imádkozzál és dolgozzál; jól esett a helyén látnom a templomban, ad az isten erőt a munkához, csak akarni kell. —

Haza ment Péter mester, elővette minta könyvét, Samura rá parancsolt, siessen azzal a lenfonál csiviléssel, mert ő maga akarja a megrendelt törülközőket belőle megszöni, törtpáca, vagy kávébabos mintára. Még ma elmegyek, biztatta magát, megkérdezni, milyen tetszik leginkább Heflerné nagyasszonynak; azt mondta, nem bánja, akár melyik lesz, csak szép legyen, most már én nem bánom, akár milyen miatát választ, az szép fog lenni, azt fogadom, mondá vidáman, rég nem szőttem, most akkora kedvem van, olyan lesz, mintha remekbe készülne, nem lehet rá panasza, a nagyasszonynak. Másnap, sőt aztán minden nap reggel elment a templomba, onnan kijövet mindig szerét ejtette Örzse hugám látásának, váltott is vele néhány szót, azután pedig dolgozott szorgalmasan, és csudálta magát, mint tudott annyit heverni, mikor a munka mellett oly jól érzi magát az ember! Talán mondani se kellene, hogyan kefélte ruháját, pödörte, kente bajszát, hajára, kalapjára, csizmájára mekkora gondja volt, özvegy ember volt: de szándékozott nem soká maradni az. Azt sem kellene tán mondani, hogy Örzse hugára vetette szemét, de annak mindig annyi tenni valója volt, hogy alig állt meg egy két szóra, az nem járt sétálni a cifra kertbe, mint Nánicsika.

Mikor a kendők készen lettek, vitte haza maga a mester a nagyasszonynak. Be kellene vinnem a nagytiszteletű urhoz is, hadd lássa, megfogadtam a szavát, dolgoztam, gondolta utközben; azonban a nagytiszteletű

ur nem volt otthon, a gazdasszony meg a kertben zellert tisztogatott, elrakni télre, oda vitte hát, megnézi az. Adjon isten jó napot, jó munkát, köszönt már a kertajtóban Örbel uram; megmutatom kedves örzse húgom ezt a vég vásznat, betegségem óta ez az első darab, a mit magam szötem, a nagytisztelőti ur biztatott rá a dologra, mondja meg itt voltam, megköszönni a jó tanácsot. Most ennek a munkájáért szép pénzt kapok, az isten megsegített, hozok is abból a szent siklusra egy forintot. Látja édes húgom asszony, megint kereső ember lesz belőlem, most már csak az nincs, a ki a keresményt megtakarítja, hiába a férfi nem arra való, magának itt édes Örzse húgom jó sorsa van, de csak nem maradhat mindig vén leánynak.

Hát mért ne maradhatnék? pattant fel Örzse, ki nek mi köze vénleányságomhoz? tisztességesen vénültem én meg.

Dehogy is vénült kedves Örsikém — iparkodott megnyugtanni Péter bátya a húgom asszonyt; épen azt akarom mondani, feleség nélkül én se lehetek, Örsikém maga se lehet mindig leány, azt gondoltam, összeillenék — jöjjön hozzám feleségnek, meglássa, mint megböcsülöm.

Megvénültem biz én, erősíté Örzse, negyvenhatodik esztendő járóm én már, aztán van vagy husz esztendeje, hogy vén leánynak nevezgetnek, megszoktam, nem gondolok vele, ma holnap az életem, könnyen elvénleánykodhatom, különben köszönöm jó véleményét irántam, hogy ezután a második házassága után engem még el merne venni; de semmi szándékom a férjhez menetelre, válaszolt nagy hidegen a leány.

De Örbel uram nem fogadta ám el a kosarat. Kedves Örsikém, mondá, életében könnyű elviselni, ha vén leánynak hívják, mert könnyen lehet belőle ifjuasszony, de ha leány fővel viszik a temetőbe, aztán a fejfájára rá írják, hogy itt nyugszik Keszeg Örsébet, élt hetven esztendeig, még száz esztendő mulva is ott olvassa mindenki. Nem sokkal szebb lenne, monda nyájasan özvegy emberünk, ha azt olvashatnák: itt nyugszik Örbel Péter hitves társa Keszeg Örsébet?!

A nagytisztelőti ur csak akkor bámult el, mikor a móríng-levelét elibe tették, hogy írná ő is oda a nevét, mint tanú.

Gondoskodott ám a galambom Örsikém maga helyett jó gazdasszonyról, iparkodott megnyugtanni Péter mester a nagyisztel. urat, az alatt, míg az írást elolvasta.

Vigye isten hírével Örbel uram, jól jár vele, az majd rendet tart a háznál, hanem én erre az ostoba móríng-levelökre a nevemet oda nem írom; ki hallott már ilyet! mindenét Keszeg Örsébetnek móríngolja, azon kívül még száz forintot.

A menyasszony kívánja úgy, nem ellenkezhettem vele azért a száz forintért, mentegetődzött Örbel uram, ha drága Örsikéje kívánta volna, egész urodalmat is móríngolt volna neki. De meg is érdemlette az új asszony, hozott rendet a házba, kijárt mindenkinek a maga porciójá a jó eledelből az elégségig, hanem a dologból is ám, megelevenedett az udvar ismét, megtelt a kamra, azonban viszont megkivánta férjétől is, hogy dolgához lásson és csinos legyen, mint özvegy ember korában volt.

Az új 10 forintosokhoz.

Hütlén költő sereg
Vártalak, lestelek,
Akad-e figyelmes csak egy is köztetek,
Ki a nagy vendégnek
Jöttére ihletten
Alkalmi beszédet
Vagy hozsánnát zengjen;

Senki, senki! pedig
Tintás újjal hány él,
A kit rimre, dalra
A bankó üsztökél;
A kiket a cancan
Pilula s egy gixer
Az elragadtatás
Szárnyán égig visz fel,
Kik közt ma nem újság
S így nem is felöltő:
Hogy sok „mikor pénzt költ
Csak is akkor költő,“

Én üdvözöllek hát,
Bankók Isten hozott!
Megérkezésekért
Szűm, szám imádkozott,
Azért is kikérem
Jó sympáthiátok,
Magatok körömben
Ne zsenirozzátok,
Belöletek bátran
Zsebemet száz dulja,
Egy becsesb vendég, mint
Száz intő czédula. —

Piros elődtöknek
Ritkán láttam képét,
Pótoljátok hát ti
Az ök hidegségét;
Legyetek ti jobbak,
Lakozzatok velem,
Meleg helyet adok
Szerető keblemen. —

Biczegő Dani.

Életkérdéses különbség.

Mi különbség van már a dán és a német között?

Hát a mit a német úgy mond, hogy „Hauz,“ azt a dán úgy mondja, hogy „Haaz,“ a mit megint a német „Haaz“-nak ért, azt a dán úgy mondja, hogy „Hóaz“ s a mit a németek „Hoze,“ azt a dán úgy mondja, hogy „Húz.“ — Aztán ezen nem tudnak kiegyezni.

Kukliné szóváltása az urával.

— Micsoda? Azt gondolod, hogy én csak „pictus masculus“ vagyok a háznál?

— Dehogy vagy: csak „picta foemina.“

